nagu pikasabaline müraja ja teised, kes ronimise juures oma tugevat saba tarvitavad, seda ümber oksa keerates ja sabapidi oksa küljes rippudes. Need ahvid toimetavad sabaga kõike seda, mida meie käega teeme: kõige viimaselt oksa tipult murravad nad oma sabaga puuvilja ära, võtavad sellega puuõõnsuses leiduvatest linnupesadest munad ehk metsmesilaste kärjed ära jne.

Nii näeme, et loomad toitu väga mitmet viisi kinni hoiavad: tagumiste ja esimeste jalgadega, hammastega, keele ja mokkadega, ninaga ja koguni sabaga. Kahvli aset täidab ühe juures üks, teise juures teine keha osa, selle järele missugune elund teatud toidu tarvitamise korral kõige paremini oma ülesannet täidab.

Koi.

Koi on vist küll kõige väiksem rätsepp kõikidest maakera pinnal elutsevatest nõelakuningatest. Paljud arvavad, et ta ainult riideid rikub, aga ta õmbleb ka üsna kenasti — muidugi ainult iseenesele, aga mitte teistele. Iga laps tunneb koiliblikat. Ta keerleb õhtul tihti põleva küünla ja lambi ümber ehk lendab mõnikord ema suureks ehmatuseks ka päeval välja riidekapist, kus ema oma riideid hoiab.

Koiliblikas otsib villased riided ehk nahad välja ja muneb nende peale oma pisitillukesed munad; rohkem ei saa ta oma järeletuleva põlve eest hoolitseda. Koiliblika munad on villakarvade küljes väga õrnalt kinni, sellepärast on nendest kerge lahti saada: